

ÖMER SEVİNÇGÜL

İNANIYORUM
ÖYLEYSE VARIM

roman

... ————— ...
ÖZEL İNSANLAR ARIYORUM

CARPE
DIEM

Özel İnsanlar Arıyorum İnanıyorum Öyleyse Varım

Yazar: Ömer Sevinçgül
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ
Mizanpaj: Tamer Turp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 221
Yerli Roman-Öykü / Genç Kurgu Kitaplığı
1. Baskı, İstanbul, Eylül 2018
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN: 978-605-144-185-6

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
facebook.com/carpediemkitap
instagram/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

~ 1 ~

Evde bir kütüphane var, tam bir yamalı bohça. Ben kendi kütüphanemi kurmak istiyorum. Bir karar verdim, her hafta bir kitap almak niyetindeyim.

Paradan yana sıkıntım yok, sorunum başka. Kitap seçimi hani neredeyse uzmanlık istiyor. Binlerce kitabı bir arada görünce gözü korkuyor insanın. Kitapçı raflarına bakıyor, şaşırıp kalıyorum. Bir karar veremiyorum.

Bir sorunum daha var. Kitabı okuyup bitirdikten sonra bir de bakıyorum aklımda hiçbir şey kalmamış. Sanki okumamışım gibi.

Kuzenim büyük bir kitaplık yaptırdı, raflarını tıka basa doldurdu. Fakat yeteri kadar okumuyor sanırım. Bilgileri bölük pörçük. Ben öyle olmak istemiyorum.

Kitap okurken kendimi veremiyorum bazen. Bir bakıyorum sayfalar ilerlemiş, benim aklım başka yerde.

İyi bir yazar olmadan önce iyi bir okur olmak gerekiyor sanırım. Yitirilecek zamanım yok. En uygun kitapları seçmek, en yararlı yöntemleri uygulayarak okumak istiyorum.

Benim önemli bir özelliğim var, bir insan ya da bir kitap hakkında birilerinin söyledikleriyle yetinmem.

Sorularım varsa yokmuş gibi davranmam, sorarım. Kuşku duyuyorsam üzerine giderim, içimi kemirmesine izin vermem.

İkna edilmem gerekir. Kuşkucuyum, itiraz ederim, tartışırım. Her şeyi kendim araştırmak, bulmak isterim.

Bu yüzden benim için dik başlı falan derler. Varsın desinler, pısrık olmaktan iyidir.

Seninle uzun süredir iletişimdeyiz. Kimi zaman haddimi aştım, ileri geri laflar ettim, fakat yine de bırakmadın beni.

Sana güveniyorum, ama bu her söylediğini kabul edeceğim manasına gelmez.

Bana tahammül etmen büyük başarı doğrusu. Sabırlısın. Bakalım daha ne kadar dayanabileceksin.

Biraz kendini anlat. Nasıl birisin, neleri seversin, nasıl bir hayatın var? Her şeyi anlatıyorsun da bir kendini anlatmıyorsun bana.

~ 2 ~

Kitap alırken seçici olmak gerekiyor. Elinde ölçüler olmalı. Birilerinin medyadaki dayatmalarına aldanma.

Kitabın yazarı, yayınevi, dili, üslubu, konusu vesaire önemli. Piyasaya haddinden fazla kitap sürülüyor. Ekskriyeti niteliksiz, olmasa da olur cinsinden.

Elinde ölçülerin olmalı. Kitabı kim yazmış? Dili, üslubu nasıl? Kitap hangi yayınevinde yayımlanmış? Gereken titizlik gösterilmiş mi? Hepsine dikkat et!

Fiyatı ucuz diye yayınevi ve kitap tercihi yapmak büyük hata. Niteliksiz yayınevleri ucuza mal eder, ucuz satarlar.

Kendimle ilgili ne anlatmalıyım, bilmiyorum. Tüm yazılarım ruhumun rengini veriyor zaten.

Bu gece bir yazı yazdım, seninle paylaşayım da sorulin cevapsız kalmasın.

“Bilinmez bir kaderi yaşıyor, görünmez bir çizgide yürüyoruz. Ne başlama ânını tayin ettik ne de bitiş noktasını.

Yazgımız geleceğin karanlık sayfalarında yazılı. Yaşadıkça keşfediyoruz kaderimizi! Sonumuz gibi önümüz de meçhul.

Varlık çekirdeğimiz dünyanın neresine düşecek, ne zaman filizlenecek, hayat gülümüz hangi iklimde açacak, nerede ve nasıl solacak?

Sorular, kapalı kapılara çarpıp bize dönüyor. Bir zaman tünelineyiz. Önümüzde zifiri karanlıklar. Kalbimizde bilinmezlerin korkusu. Dilimizde cevapsız kalan sorular. Gündüzler bir yana alacakaranlıklara bile hasretiz.

Nereye gidiyoruz? Bu amansız mesele aydınlanmadıkça huzur bize haram.

Akıl bizi yüceltir, öz yapar âleme. Fakat tek başına kalınca ne kadar çaresiz. Etraf karanlıksa göz ne yapсын!

Nurdan mahrum kalanlar karanlığa mahkûmdurlar. Uykuları kara haber kuşlarının çığlıklarıyla yırtılır.

Çelik dişli ejderler kurar rüyalarını. Ümitleri ölümün siyah dallarında asılıdır. Duyguları elemli bir yokluğun eşiğinde çırpınır. Duyamazlar. Göremezler. Bilemezler.

İnananlar bir mehtabı yaşarlar. Şafak pembesiyle uyanırlar uykularından. Kalplerinde ümit dolu rüyaların sıcaklığı. Gözlerinde beklenen gündüzlerin hasreti. Seher serinliğinde dua eder, ak ellerini ak yüzlerine sürerler. Alınlarında parlayan secde nuru dünyaları aydınlatır.

Dünya zindanında zor bir imtihan dayız. 'Nur'u tanıyanlar yolunu bulup kurtulacaklar. Sorumuza ancak o cevap verebilir, yalnız o yol gösterebilir bize. Gözler onunla açılır, gönüller onunla dinlenir, yüzler onunla parlar.

Dünyada son nura yüz çevirenlerin öbür dünyada da yüzleri kara olacak. Burada gerçekler mehtap aydınlığında bilinir. Güneş aydınlığı için gecelerin bitmesi gerek.

Yıldızlar sönmedikçe güneş parlamaz.”

3

“İnsanlar niçin kitap okurlar?” diye kendi kendime sordum bu gece.

Sebepleri türlü türlü. Hadi birini söyleyeyim.

Bazıları entellerin konuşmalarına Fransız kalmamak için okur.

Bilirsin, enteller bazen roman tiplerinden yola çıkarak söylerler fikirlerini.

Sözü edilen kitabı okumamış, roman kişileri hakkında hiçbir bilgi edinmemiş birini düşünsene. Aralarına düşmüş biçare.

Entelin biri, ihtirası uğruna ailesini terk eden bir kadını tanımlamak için “Bizim mahallede de var bir Anna Karenina” diyor mesela.

Bizim arkadaş muhabbete Fransız kalmamak için “Bir sizin mahallede olsa neyse kardeş, bu Ruslar şimdi her yerdeler. Turist geliyor, sonra da yerleşip kalıyorlar. Bu gidiş fena aga” diye yorum yapıyor.

Ya da bir başka entel, “Ben o hatunda Madam Bovary sendromu görüyorum” deyince, “O madamı hatırlar gibiyim ama çıkaramadım şimdi, hangi dizideydi o?” diye soruyor.

Ya da bir entel, “Arkadaşım, sen bu gidişle Raskolnikov olup çıkacaksın” diyerek ‘ruhbilimsel bir öngörü’ ortaya koyunca, bizimki “Hım, Raskolnikov... Rus zenginlerdendi di mi o? Antalya’da villa almış diyolar” diyerek magazin haberleri veriyor.

Bir entelin öbürüne “Nietzsche’nin ‘yeniden dönüş’ düşüncesini nasıl buluyorsun?” dediğini duyunca, sazan gibi atlayıp “Yeniden dönecek ha? Gurbette yaşamak zordur anam, yer bitirir insanı. Sahi, nereye gitmişti ki o?” diye soruyor.

Şimdilik bu kadar. Unutmazsam başka zaman başka insanların kitap okuma nedenlerinden de söz ederim belki. Şimdi başka bir konu açmak istiyorum.

Bir sürü felsefi akım var. Kafam karışıyor okurken. Sanki hep aynı şeyi anlatıyorlarmış gibi geliyor bana.

Bir de sorum var... Sokrates, Platon, Aristo... Sonra Descartes, Hegel, Kant ve benzeri felsefeciler, bilgiler, düşünürler hep gerçekleri keşfetmeye çalışmışlar.

Bunca yıldır aramalarına karşın neden “Tamam, bulduk, gerçek bu!” diyememişler. Bu kadar mı zor gerçeği bulmak?

4

Kitap okuma sebebiyle ilgili örneklerin çok şirin. Aklıma geldikçe gülüyorum. En kısa zamanda devamını da isterim.

Filozoflar “Tamam, bulduk, gerçek bu!” demişler demesine de üzerinde ittifak sağlayamamışlar. Her biri kendi fikrini hakikat kabul etmiş.

Filozofların, düşünürlerin akıl yoluyla mutlak hakikati arama çabalarını bir misalle anlatayım sana.

Karanlık, büyük, önceden bilinmeyen hayali bir salonumuz olsun. Tam ortasına bir fil koyalım.

Sonra, hayatında fil görmemiş, filin nasıl bir varlık olduğunu işitmemiş bir düzine insanı salona gönderelim.

Hepsi de zeki, akıllı, bilgili insanlar olsun bunların. Onlardan fili tanımlamalarını isteyelim.

Zifiri karanlık olan salona girdikleri zaman yapabilecekleri tek şey, fili el yordamıyla tanımaya çalışmak olacaktır.

Biri, filin bacağına kavrayacak, “Fil cesim bir sütundur” diyecek.

Diğeri, hortumuna sarılacak, “Fil büyük bir borudur” diyecek.

Bir başkası, dişine yapışacak, “Fil uzunca bir sopadır” diye bir tanım yapacak.

Bunlar, dokundukları kısmın fil olduğuna kuvvetle inanacak, kendi keşiflerini esas kabul edecek, başkalarının sözlerine hata gözüyle bakacaklar.

İçlerinde file dokunma fırsatını bulamayanlar da olacak elbette.

Sonra bir adam daha girsin salona. Bilgisi az, düşünmesi sınırlı bir adam.

Fakat bu kez salon aydınlık. Fil görünüyor. Bu adamdan da fili tanımlamasını isteyelim.

Hiç kuşkusuz, öbürlerine oranla daha doğru bir tanım yapabilecektir, çünkü görüyor.

İşte, yalnızca ‘kafa yordamıyla’ yürüyen felsefeciler karanlıkta fil tanımlayan adamlara benziyorlar.

Kâinat da büyük bir salon. İlahi nurla, vahiyle aydınlanmayan akıl, hakikati kavramakta âciz kalıyor.

Filozof, gerçeğin bir yönünü yakalıyor, “Buldum!” diyor, onu benimsiyor, başkalarına anlatıyor.

Eline geçenin ‘mutlak hakikat, tam gerçek’ olduğuna inanıyor, öbür felsefecilerin yanıldıklarını söylüyor.

İnanan biri ise, entelektüel birikimi olsun ya da olmasın, gerçekte olana bir kutsal ışık altında bakıyor.

Allah, gerçekleri güzelce tanımlamış, elçilerine bildirmiş, onlar da öbür insanlara anlatmışlar.

Bu çizgiyi izleyenler temel meselelerde hep aynı noktaya parmak basar, tam bir birliktelik sergiler, birbirlerine zıt fikirleri sürmezler.

Bu sebeple, vahiy nuruyla aydınlanan bir kişi, bilgin olmasa bile, gerçeği bilgili bir düşünürden daha iyi tanıyabilir.

Çünkü imanın nuruyla bakar, hakkı görenlere güvenir, hakikat yolunda yürüyenlerin ardı sıra gider.

Salona giren son adam gibidir.

~ 5 ~

Devam ettiğim lisenin öğretim dili Fransızca. Hocalarımın etkisiyle Fransız yazarları, düşünürleri çok okudum. Gide, Sartre, Camus falan.

Eminim biliyordur, felsefede 'absürde' diye bir terim var. Türkçeye absürt diye geçmiş. Camus, meşhur etmiş bu terimi. Düşüncen ne bu konuda?

Evet, kimi filozoflar, yazarlar, düşünürler evren hakkında 'absürt' terimini kullanırlar. 'Hikmetsiz, abes, saçma, uyumsuz' manasında.

Ölümden sonra bir hayat yoksa haklılar, gerçekten saçma olur evren. Ne anlamı olur ki yaşamanın. Sonu hiç olan hiçtir bir bakıma.

Hakikat sanılan şeyler birer kuruntuya dönüşür. Ne ilmin anlamı kalır ne de sanatın. Başında bir olmayan sınırlara döner tüm varlıklar, değerler.

İnsan bir süre yaşayıp sonra ölümle yok olacak, bir daha da dirilmeyecekse ne hayatın, ne sanatın ne de bilimin bir anlamı kalır.

Bir kısım varoluşçuları ‘saçma’ düşüncesine götüren budur işte, yani imansız oluşlarıdır.

Sartre, “İnsan beyhude bir çabadır” derken bu kısır arayışı dile getirir.

Camus, “Ölüm metafizik bir rezalettir” diye hüküm verirken bu ümitsiz bulamayışı vurgular.

“Evrendeki varlıklar birbiriyle uyumludur. İnsandan başka tüm varlıklar arasında tam bir ahenk var. Madem insan sonunda ölüyor, öleceğini de önceden biliyor, bu dünya ile uyumsuzdur. Uzlaşmaz bir tutum içindedir, bir sürgündür, bir yabancısıdır” derler, özetle.

Bir adım daha ileriye gidip şunu düşünmemeleri ne acı:

Madem bu dünyada bütün varlıklar hikmetli, madem her varlık bir amaca hizmet ediyor, madem dünyada tam bir düzen görünüyor, öyleyse bu evreni ve insanı yaratan bir Hakîm, bir ‘hikmet sahibi’ olmalı.

Yaratırken belli gayeler belirlemiş. Hiçbir şeyi gayesiz, maksatsız, faydasız yaratmamış. Kâinattaki uyum, düzen, bütünlük bize bu gerçeği apaçık gösteriyor.

Tüm varlıklar bir amaca hizmet ediyorsa, bu gerçek, elbette bilen, isteyen bir yaratıcıyı gösterir. Çünkü ilimsiz madde, iradesiz cisim, bilinçsiz doğa, bilemez erek ne, amaç ne...

Ŗu grkeimli kâinat kitabının sayfalarında sayısız hikmetler okunsun da, o hikmetler bir Hakîm'den gelmesin, mümkün m?

Bu âlem, içindeki bütün varlıklarla birlikte insanı netice versin de, kâinat ağacının en değerli meyvesi olan insan hikmetsiz, gayesiz, maksatsız olsun, bunu hangi akıl kabul eder?

Hikmetlerle süslü olan Ŗu muhteŖem kâinatta saçma yoktur, saçma kimi filozofların kafasındadır.

Karanlık ruhlarına, bulanık zihinlerine yansıyanı gerçek sanıyor, öyle yansıtıyorlar.

6

Serap... Hatırlarsın belki... Hani řu ikide bir fikir değiş-tiren maymun iştahlı kız... Kuskündük. Sana anlatmıştıım, biliyorsun.

Bir ara Almanya'ya, annesinin yanına gitmişti. Dönmüş. Geçenlerde bir bahane uydurup yanıma geldi, konuşmak istedi, yüz vermedim.

Beril araya girdi. Çok ısrar etti. "Hatasını kabul eder de özür dilerse barışırım" dedim.

"Tamam" demiř. Geldi özür diledi. Öfkem geçmiřti zaten, affettim.

Zaman zaman bir yerlerde karşılaşıyoruz. Dün bir kafede karşılaştık mesela.

Deęiřmiř. Makyajı, giyimi, tavırları bambaşka. Üzerinde simsiyah bir elbise. Kirpiklerini, gözlerinin abartılı biçimde siyahla rimellemiş. Ruju bile simsiyah.

"Kızım bu ne hal?" dedim hayretle.

"Bundan sonra böyle" dedi gülerek.

Anlattı... Yeni bir hayat felsefesi edinmiş. Her gününü, her dakikasını keyifli geçirmek istiyormuş.

Benim 'derin mevzulara' girmemi tuhaf karşılıyor.

"Bunlar gıy gıy işler. Bir sürü filozof, düşünür, bilmem ne konuşmuş, tartışmış, bir yere varamamışlar. Hepsi de mutsuz insanlar. Yaşamayı beceremedikleri için yaşamın kıyısında kalmış, sonra da ölmüşler. En iyisi, bırak ölüleri de hayatını yaşa. Dünyaya bir kez geldin, bir daha da gelmeyeceksin. Tadını çıkar" diyor.

"Sen ruh göçüne falan inanıyordun eskiden, bıraktın mı onu? Yaşam felsefen bu mu şimdi, keyif için yaşamak mı?" dedi.

"İnsan aradığını hemen bulamıyor. Bazen yanlış bir şeyi doğru sanıp dört elle sarılıyor. Bir ara durakmış o. Sonunda buldum kendime uyan yaşam anlayışını. Artık Epiküryenim ben" dedi.

Hem şaştım hem de üzüldüm haline. İyi bir kız aslında. Fakat sorunları var.

Yılları önce bırakıp gitmiş annesi. Babası derseni, sürekli iş peşinde. Başka bir kadınla takılıyormuş.

Serap bakıcı elinde büyümüş. Her şeyi var ama hep mutsuz. Sanırım anne eksikliğinden kaynaklanan bir durum bu.

Bir şeyler arıyor ama bence yanlış yerlerde arıyor. Sürekli bir uçtan öbür uca savrulmasının nedeni bu olabilir.

Neyse... Bir sürü iri laf ettim yine. Dedikodu olması da cabası. Birakalım bunları da şu haz meselesini konuşalım.

Kim bu Epikür ya? Düşünmeden, vur patlasın çal oynasın yaşamak isteyen insanlara damardan girmiş adam. Merak ettim.